

Inma Rubiales

EL NOSTRE LLOC

INMA RUBIALES

EL NOSTRE LLOC AL MÓN

Traducció de Núria Artigas Bellsollell, Emma de Porrata Dòria
i Xavier Rodríguez Cervelló

Fanbooks

Títol original: *Nuestro lugar en el mundo*

© Inmaculada Rubiales Valero, 2025

Autora representada por EDITABUNDO, S. L., Agencia Literaria
© de la traducció: Núria Artigas Bellsollell, Emma de Porrata Dòria
i Xavier Rodríguez Cervelló, 2025

© d'aquesta edició: Edicions 62, S. A., Fanbooks, 2025

Av. Diagonal, 662-664, 08034 Barcelona

www.fanbooks.cat

Primera edició: març del 2025

ISBN: 978-84-10028-43-2

Dipòsit legal: B. 3.545-2025

Imprès a Catalunya

Aquesta és una obra de ficció. Els noms, personatges, llocs i successos que hi apareixen són producte de la imaginació de l'autor o bé es fan servir en el marc de la ficció. Qualsevol semblança amb persones reals (vives o mortes), empreses, esdeveniments o llocs és pura coincidència.

L'editor no té cap control sobre els llocs web de l'autor o de tercers ni dels seus continguts ni assumeix cap responsabilitat que se'n pugui derivar.

El paper d'aquest llibre prové de boscos gestionats de manera sostenible i de fonts controlades.

La lectura obre horitzons, iguala oportunitats i construeix una societat millor.

La propietat intel·lectual és clau en la creació de continguts culturals perquè sosté l'ecosistema de qui escriu i de les nostres llibreries. En comprar aquest llibre contribuïu a mantenir aquest ecosistema viu i en creixement. A Grup62 agraïm que ens ajudeu a donar suport així a l'autonomia creativa d'autores i autors perquè puguin continuar desenvolupant la seva funció. Adreceu-vos a CEDRO (Centro Español de Derechos Reprográficos) si necessiteu fotocopiar o escanejar algun fragment d'aquesta obra. Podeu contactar amb CEDRO a través del web www.conlicencia.com o per telèfon al 91 702 19 70 / 93 272 04 47.

Queda expressament prohibida la utilització o reproducció d'aquest llibre o de qualsevol de les seves parts amb la finalitat d'entrenar o alimentar sistemes o tecnologies d'intel·ligència artificial.

VUIT MESOS DESPRÉS (GENER, 2024)

Nora

SAM

Necessito parlar amb tu.

Són les 19.06 h quan per fi surto de l'aula de l'acadèmia. La Maeve, la meva millor amiga, i el seu nòvio, en Connor, m'esperen a baix, al vestíbul. Ella treballa aquí com a professora auxiliar de *speaking*. Ella només s'hi està mitja jornada, però la majoria de les seves classes són a la tarda, per la qual cosa, tot i que jo també hagi de venir al matí, com a mínim sortim a la mateixa hora. En Connor passa a recollir-la sovint, però avui té un motiu especial: l'aniversari de la Maeve és d'aquí a cinc dies i demà se'n van tots dos a Miami perquè ho pugui celebrar amb el seu pare. Com que també té molta relació amb la família d'en Connor, li han organitzat una festa sorpresa aquesta nit. M'han convidat a anar-hi, però he declinat la invitació perquè entenia que era una celebració familiar. Ja ho festejarem juntes quan torni.

—Has acabat? —La Maeve es recolza a la paret. Al seu costat, en Connor també m'observa, tot i que té el cos completament orientat cap a la seva nòvia.

—No calia que m'esperéssiu. —Llanço a en Connor una mirada de disculpa per si he interferit sense voler en els seus plans. La Maeve sempre m'espera, però avui jo donava per fet que se

n'anirien aviat. El noi em fa un gest dissimulat per indicar-me que no passa res.

—No deus voler que et deixem tornar caminant sola a casa —protesta la Maeve—. Fa un fred que pela.

Per variar. Finals de gener, Finlàndia, temperatures mínimes de quinze o vint sota zero. Res de nou.

—Aneu-vos-en. Estaré bé —insisteixo. Em dirigeixo al penjador de l'entrada.

—Encara no portes el cotxe? —pregunta en Connor.

—És una batalla perduda —es queixa la Maeve.

—Visc a cinc minuts —em defenso.

—Estem a divuit sota zero, Nora.

—Segueixo vivint a cinc minuts.

—Vinga, va, prou. Et portem —sentencia en Connor. El conec prou per saber que no té cap sentit dur-li la contrària.

Sospiro i començo a posar-me l'abric, la bufanda, els guants i tot el que forma part del meu equip de supervivència per a temperatures extremes. És una tortura. Amb la quantitat de temps que perdo traient-me i posant-me capes cada vegada que entro o surto de qualsevol lloc, estic segura que he malgastat, com a mínim, un any de vida.

—Us poseu molt en mode pares amb mi, últimament —els retrec. Ells també s'estan vestint. La Maeve porta un munt de capes al damunt. Quan va començar el fred, en Connor i jo li vam recomanar que es reservés la roba més abrigada per a quan arribés l'hivern de debò. Així el seu cos s'hi aniria aclimatant. És el primer que recomanen a qualsevol estranger quan es muda a Finlàndia. No ens va fer cas, i ara res del que es posa li sembla (ni l'hi semblarà) prou.

En Connor en té prou amb l'abric i els guants. La Maeve i jo tenim la teoria que en una altra vida va ser un glaçó.

—Bé, no et podràs queixar —replica la meva amiga amb un somriure—. Ho fem prou bé.

—Si treus bones notes, potser et portem al parc d'atraccions
—li segueix la broma en Connor.

—O a menjar un gelat.

—O a patinar sobre gel. No us agrada fer aquestes coses,
a vosaltres, els joves?

La Maeve riu per sota el nas. Jo poso els ulls en blanc, tot i que em costa reprimir el somriure.

—Vosaltres dos —els assenyalo— sou insuportables.

En Connor estira la porta i em fa un gest perquè passi primer.

—Després de tu, adolescent rebel.

Com la majoria dels edificis de Finlàndia, l'acadèmia té una porta principal interior i una altra d'exterior. Enmig, hi ha un cubicle d'un metre quadrat en què se suposa que un ha de manio-brar per impedir que la calefacció se'n vagi. Primer, obres una porta, passes i la tanques al teu darrere i només llavors tens permès obrir la segona. El més sorprenent de l'hivern aquí no només és el fred que fa a fora, sinó la calor que fa a dins: la diferència de temperatura és abismal. Fent càlculs aproximats: l'interior, gràcies a la calefacció, sol estar a uns trenta graus. El cubicle, a uns quinze. Quan poso un peu al carrer, de cop em colpegen el vent, la humitat i aquella temperatura mortal de divuit graus sota zero que provoca que corri a posar-me els guants. El fred a les mans i als peus és el que costa més. He perdut el compte de les vegades que he arribat a témer quedar-me sense dits.

La Maeve tenia raó: hauria d'haver agafat el cotxe. El problema és que fa dos mesos que sospito que tinc els frens espatllats. No em puc arriscar a conduir així, i menys encara a l'hivern, amb les carreteres plenes de gel. Tant de bo em pogués permetre portar-lo al taller, però m'hauria de gastar de cop tots els estalvis. I no demanaré diners als pares. Per això els hauria de confessar que em van estafar quan el vaig comprar de segona mà i no em ve de gust empassar-me un altre sermonet. Prefereixo tornar caminant, encara que em congeli pel camí. A més, insisteixo: visc

més o menys a cinc minuts. Serien cinc minuts de pur horror, però només cinc minuts.

—De veritat que no cal que em porteu. —L'última cosa que vull és fotre-li enlaire la festa sorpresa d'aniversari a la Maeve. I si ja els estan esperant i arriben tard per culpa meva?

—Nora, no t'han dit mai que ets molt tossuda? —em reclama en Connor. Té nassos que em digui això, precisament ell.

—A tu no t'han dit mai que hauries d'intentar portar-te bé amb la millor amiga de la teva nòvia?

—Amb la millor amiga de la meva nòvia m'hi porto fantàsticament bé.

És veritat. L'adorno. És perfecte per a la Maeve. M'encanta com la tracta. Però no penso dir-l'hi mai.

—Li podria aconsellar que trenqués amb tu la propera vegada que us discutiu.

—Això seria un cop molt baix, sobretot venint de la nostra filla adoptiva.

—Nens, tinguem la festa en pau —intervé la Maeve, divertida. Però en Connor continua:

—Et castigarem sense anar al parc d'atraccions.

Miro la Maeve.

—Trenca amb ell, t'ho suplico.

—No siguis dramàtica. —Arribem a la camioneta d'en Connor. Just quan estic a punt de pujar-hi, la Maeve em posa una mà al braç. Em topo de ple amb els seus ulls marrons. El somriure que tenia a la boca ha desaparegut—. Va tot bé? Et noto rara. Estàs com... apagada.

La seva preocupació m'escalfa el cor. La Maeve és una noia preciosa, tant per dins com per fora. Vaig tenir la sort de conèixer-la l'any passat. Durant els meus primers mesos a Finlàndia em vaig sentir molt sola. Encara conservava algun amic de l'Erasmus, però gairebé tothom era d'altres països i, quan hi vaig tornar, ja havien marxat cap a la seva ciutat d'origen. Només em

quedava en Sam, que sí que és finlandès. Fer amics en un país estranger quan amb prou feines coneixes l'idioma i fa massa fred per sortir de casa és pràcticament impossible. Per això m'alegro tant que els nostres camins es creuessin. Crec que la Maeve també se sentia molt sola. Ens necessitàvem l'una a l'altra.

Com que no podré ser a la seva festa d'aniversari, la setmana passada li vaig donar a en Connor el meu regal perquè l'hi doni aquest vespre en nom meu. A la Maeve li encanta la fotografia. L'any passat la vaig ajudar a omplir l'àlbum de records sobre Finlàndia i, des de llavors, n'ha fet moltes més. El problema és que, com que sempre està rere la càmera, gairebé mai no apareix a les fotografies. Em sembla molt trist i injust que una persona que sempre està plasmant la felicitat dels altres no tingui records de la seva pròpia, per la qual cosa vaig demanar a en Connor que m'ajudés a fer-li fotos per poder-li crear el seu propi àlbum. Jo també n'he fet algunes —he intentat agafar-la gairebé sempre desprevinguda— i les he anat intercalant amb altres en què apareixem les dues juntes, o en què surt ella amb en Connor i la seva família. L'àlbum ha quedat preciós. M'he passat tota la setmana decorant-lo. Tant de bo li agradi. Amb sort, cada vegada que l'assetgin les inseguretats que jo sé que pateix, el podrà mirar i recordar com n'és, d'especial, i la quantitat de persones que se l'estimen.

És una persona genial i una amiga fantàstica. I, durant un moment, sento la temptació de parlar-li de fins a quin punt em preocupa el missatge que m'ha enviat en Sam fa tot just unes hores. Li vull explicar que no dorm mai a casa, que parlem tan poc que ja no semblem amics. El que passa és que no ho faig perquè d'aquí a uns dies és el seu aniversari i ho celebraran aquest vespre i seria egoista atabalar-la amb els meus problemes.

A més, no té cap sentit donar-hi voltes. En Sam vol que parlem. Ell també es deu haver adonat que la nostra relació es troba

en un punt molt estrany. Tindrem una conversa sincera i tot se solucionarà.

M'obligo a somriure i responc:

—No, no passa res. Només repassava mentalment les cinc noves maneres de dir «neu» en finès que ens ha ensenyat el professor Nyman avui.

Menteixo molt bé. La Maeve deixa anar un gemec d'exasperació.

—Aquest home em té desesperada.

—Creus que el que ha caigut avui és *lumi* o *räntä*?

—No vull ni pensar-hi!

Somric mentre pugem a la camioneta. La Maeve i les seves frustracions amb les classes de finès sempre em fan molta gràcia.

A diferència de mi, a en Connor no el pertorba gens ni mica que hi hagi gel a la carretera. Condueix amb tranquil·litat, amb una sola mà al volant, i alterna l'altra entre el canvi de marxés i el genoll de la Maeve. Asseguda aquí darrere, sí que em sento una mica com la seva filla adoptiva. Triguem una estona a arribar al meu edifici. En realitat, no visc només a cinc minuts. Ho sabíem tots.

La Maeve em mira a través del retrovisor.

—Saluda en Sam de part meva.

En Sam. Sí, esclar. Obro la porta de la camioneta intentant que no em tremoli el somriure.

—Gràcies per portar-me, nois. Que vagi molt bé per Miami. —Intercanvio una mirada ràpida amb en Connor i allargo la mà per prémer-li l'espatlla afectuosament a la seva nòvia—. I moltes felicitats per avançar, Maeve.

Corro fins al portal. Tinc les mans tan fredes que em fan un mal horrible mentre furgo la bossa per treure'n les claus. De cua d'ull comprovo que el cotxe d'en Sam està aparcats al carrer. Bé. Els nervis se'm colen a l'estómac. Ha arribat el moment de parlar.

No sé què m'esperava quan arribés a casa.

Però sé què és el que *no* m'esperava.

Caixes. Bosses plenes de roba.

El soroll de les rodes d'una maleta.

Veus.

Ella.

No.

No, no, no, no, no, no.

Pujo l'escala de l'edifici a tota velocitat. Esquivo les caixes per arribar a la porta i, tan bon punt la creuo, me'ls trobo a la sala.

L'Elisabet és la primera a adonar-se de la meva presència.

—Nora? No sabia que...

Però només puc mirar en Sam.

—Què coi és això?

La seva figura esvelta es gira quan sent la meva veu. I el miro. I l'hi veig als ulls. El món em cau al damunt.

L'Elisabet segueix al seu costat. Porta els cabells foscos recollits cap a l'esquerra, sobre l'espatlla, i sosté alguna cosa entre les mans, primes i elegants. Un quadre? Una de les nostres fotografies? Sigui el que sigui, ho deixa amb compte sobre la prestatgeria i és prou sensata per decidir que no vol trobar-se en mig de la batalla campal que s'està a punt de produir a la nostra sala.

—Aniré portant les coses al cotxe —li diu a en Sam—. M'alegro de veure't, Nora. —Intenta esbossar un somriure dolç, tot i que li surt forçat. Després es dirigeix cap a la porta.

En Sam s'espera fins que la noia se n'ha anat per parlar.

Covard.

Covard de merda.

—T'ho puc explicar.

—Te'n vas? —exploto jo.

—Sí, però et juro que no és...

—Te'n vas, em deixes aquí i no t'has ni molestat a avisar-me amb uns dies d'antelació?

Com m'ha pogut fer això? En Sam. La persona en qui més confio. La mateixa que ara té tota la seva vida —la vida que compartim— ficada en caixes i ni tan sols pot empescar-se una bona excusa per donar-me.

—Ha sortit de sobte.

—Com cony pot sortir *de sobte* una mudança? És per l'Elisabet? T'ho ha demanat ella?

—No —contesta de seguida—. No ha anat exactament així. Jo...

—No m'ho puc creure.

D'això era del que volia que parléssim. I es limita a enviar-me un missatge? Hi ha una maleïda mudança en marxa al meu apartament i jo ni me n'havia assabentat. I si hagués tornat una mica més tard de la feina? I si en Connor i la Maeve no s'haguessin ofert a portar-me i hagués vingut a peu? M'hauria trobat amb la seva habitació buida? En Sam s'hauria quedat aquí, esperant-me? O se n'hauria anat i després m'hauria trucat perquè ho discutís per telèfon, com el covard que sembla que és?

—Nora, t'ho puc explicar. Escolta'm, sisplau.

—Se suposava que eres el meu millor amic.

—*Soc* el teu millor amic. Això no canviarà. —Però ja ha canviat. Gairebé no ens hem vist les últimes setmanes. I això que vivim junts. Com se n'hi pot dir amistat, d'això?—. Recordes en Rob? El nou guitarrista que vam ficar a la banda? Bé, doncs se n'ha anat. No acabava de congeniar amb nosaltres. També ha deixat l'apartament. Quan l'Elisabet i jo ens hem assabentat que els nois tenien una habitació lliure...

—Ella t'ha demanat que t'hi mudessis i tu no t'has pres ni uns dies per pensar-t'ho?

—No ha anat exactament així —menteix. No vull sentir res més. Intento dirigir-me a la meua habitació, però les caixes no em deixen avançar. Rebufo, frustrada—. No és una decisió que hagi pres a la lleugera —prossegueix, al meu darrere—. Durant les últimes setmanes...

Aquesta és la gota que fa vessar el got.

Em giro bruscament cap a ell.

—Ho sabies des de fa setmanes i no se t'ha ocorregut avisar-me amb antelació?

El mato.

En Sam s'empassa saliva.

—Ho vaig intentar.

—Ets absolutament...

—No et deixaré acabar aquesta frase. Soc el teu millor amic. M'estimes. Vam quedar que això de viure junts era provisional. En el fons, saps que és el millor per a tots dos. —Suavitza la veu quan les nostres mirades es troben—. No és només per l'Elisabet.

—Llavors, per què és?

Em tremola la veu i em cremen els ulls. Sé que tard o d'hora m'esfondraré, però no penso deixar que passi ara. I menys davant seu.

En Sam es passa les mans per la cara i s'asseu al sofà amb un sospir. Té els cabells rossos esbullats, com si no hagués deixat de remoure-se'ls amb nerviosisme, i té les espatlles enfonsades. Sembla derrotat. Però no m'importa. M'és igual si això també és difícil per a ell.

És a mi a qui ha deixat penjada.

Sense molestar-se a avisar.

—D'acord, sí, és per l'Elisabet —confessa. I noto una punxada al cor—. Però no per la raó que tu et penses. És una noia meravellosa, Nora. Si la coneguessis, segur que us faríeu...

—Et vol allunyar de mi.

—Què? No, naturalment que no.

«Llavors, ets tu qui es vol allunyar de mi?».

—Però te'n vas per ella.

—Que visquem junts tu i jo la fa sentir insegura. No és només perquè siguem amics, sinó per... ja saps, tot el que va passar

abans. —S'empassa saliva. Ara sembla que li costi sostenir-me la mirada—. No m'ho ha dit mai explícitament, però...

Les seves paraules provoquen que la incomoditat acapari l'ambient. Em poso tensa de cap a peus, encara amb els braços encreuats. En Sam i jo no hem parlat mai de l'època en què vam sortir. Teníem un acord tàcit al respecte. I l'acaba de trencar.

—Va passar fa segles. —Intento treure-hi importància.

—Però va passar. L'Elisabet és la meva nòvia. No li agrada que visqui amb la meva ex. Si t'atures a pensar-ho, no és tan... estrany. Sempre hem dit que això seria temporal. No és que me'n vulgui anar. No és per tu, tu ets... —Vacil·la. Nega. Tanca els ulls—. No és per tu —insisteix—. No és per ella, tampoc. És la situació en si mateixa. Que en Rob hagi marxat és una oportunitat. Podré passar més temps amb els nois i centrar-nos en els assajos. No tinc cap raó per quedar-me aquí. Si ho fes, l'Elisabet podria pensar que hi ha alguna cosa que li amago. —Em torna a mirar. Vull fer-me petita, tant com sigui possible, fins a volatilitzar-me—. I tots dos sabem que no li amago res.

Faig que sí amb el cap, com dient «és veritat, tens raó, allò va ser una ximpleria, ja no hi ha res entre nosaltres, no entenc per què sents la necessitat d'aclarir-ho», i faig veure que no se m'ha encongit encara una mica més el cor amb cadascuna de les seves paraules.

—Soc més que la teva exnòvia —li dic, no fos cas que se n'hagués oblidat.

—Ja ho sé, Nora, hòstia. No és això. És...

—I no t'havia importat mai el que pensessin de nosaltres. —Vam trencar fa més d'un any. No és que en Sam hagi sigut precisament un sant, des de llavors. Ha tingut molts rotllos, tot i que no li solien durar més d'una setmana. I amb l'Elisabet ja fa... quant? Sis mesos que surten?

No, des d'aquella nit de maig. I som al gener. Serien vuit en total.

És molt més temps del que nosaltres vam estar junts. No ho vull ni pensar.

—Amb ella és diferent. —La seva boca pronuncia les paraules que no necessitava que digués i que fan mal com punyals—. No la vull cagar, aquesta vegada.

—T'agrada de veritat —observo.

—Sí, m'agrada de veritat.

Sé com sona un cor quan es trenca. No és com a les pel·lícules. No s'assembla a un esclafit d'un vidre. És més aviat un crac buit, cap endins, que et ressona dins del cos igual que la pròpia veu quan parles amb les orelles tapades. Sempre va seguit d'un dolor molt agut. M'he d'abraçar amb més força i lluitar perquè no se'm neguin els ulls.

—La Vania passarà a cobrar el lloguer del mes que ve d'aquí a deu dies. Què se suposa que li he de dir? —Que en Sam marxi em descol·loca la vida en tots els sentits. No puc fer front tota sola a les despeses del lloguer. I és impossible que trobi un nou company de pis en sis dies—. M'hauries d'haver avisat.

—No sabia com dir-t'ho.

—Per això m'has estat evitant?

—Ho sento. He sigut un imbècil. Sabia que l'estava cagant i em feia por que t'enfadessis amb mi —admet. Sona franc, però no en tinc prou. Unes disculpes no arreglaran tot aquest merder—. Sobre això del lloguer, no m'importa ajudar-te fins que...

—No —l'interrompo—. Deixa-ho estar. No necessito el teu ajut. Buscaré algú que vulgui viure aquí.

—No tens per què fer-ho amb presses. Si em deixes que t'ajudi, podràs disposar del temps que necessites per triar la persona adequada.

—Ja t'he dit que no fa falta. Estaré bé. No t'has de preocupar per mi.

«Seria una llàstima que l'Elisabet es pensés que ella no és l'única que t'importa».

Tot i que el més sensat seria acceptar la seva ajuda, l'orgull no m'ho permet. Estic gelosa. I l'odio perquè, en realitat, la noia no m'ha fet res. Em sembla fins i tot comprensible que se senti insegura respecte a mi. Amb prou feines ens coneixem. I el que teníem en Sam i jo no era sostenible. Vam trencar. Això de viure junts només era provisional. Ara només som amics.

L'estima a ella.

Deu saber que no em convencerà de cap de les maneres, ja que fa que sí amb el cap, tot i que no sembla estar-hi d'acord. Necessito sortir d'aquí. Me'n vaig cap a la meva habitació.

—Deixa les claus al rebedor quan te'n vagis.

—Per què em fa la sensació que segueixes cabrejada amb mi? Em giro cap a ell.

—Perquè ho estic —contesto amb sinceritat. No crido. No aixeco la veu—. M'és igual que hagis decidit anar-te'n a viure amb els nois, em sembla bé que cuidis la teva relació amb l'Elisabet. Però, fer-ho així? Tan de sobte? Sense avisar-me? Sense preocupar-te per com em desmuntaries la vida? No només soc la teva companya de pis, Sam. Soc la teva millor amiga. Creia que almenys tindries un mínim de respecte cap a la nostra amistat.

—En aquest cas, encara no hem acabat. Asseu-te. —Fa un gest cap al sofà—. Seguirem parlant fins que ho solucionem i creguis que m'he disculpat prou.

Obro la boca, disposada a allargar la discussió. Llavors, diviso la figura de l'Elisabet al costat de la porta. Ja deu haver dut totes les caixes que hi havia al passadís al cotxe i espera, amb timidesa, el moment adequat per entrar a agafar les de la sala d'estar. Penso que fan bona parella; ell, amb els cabells rossos i rebels, els ulls verds i els tatuatges, i ella, amb aquelles faccions perfectes i aquella dolçor. Decideixo que hi ha una persona que hi sobra, aquí.

I que soc jo.

—Bona nit —em limito a dir.

Miro en Sam per última vegada abans d'entrar a la meva habitació.

Tanco la porta, em deixo caure al llit i clavo la vista al sostre fins que les llàgrimes comencen a brollar. Vull cridar de frustració. Clavar molts cops a la paret. Trucar als pares i confessar-los el que fa mesos que amago: que la meva vida a Finlàndia no és com ells es pensen, que em sento encallada, que, com més va, pitjor va tot. Crec que em vaig equivocar venint i això és una merda perquè no hi ha res que em lligui a Espanya, així que tampoc tindria cap sentit tornar. Vull trucar a la Maeve i suplicar-li que vingui i em faci una abraçada. Però no puc perquè és la seva festa d'aniversari. I la meva família és lluny i, ara que en Sam se n'ha anat, no queda res a banda de la solitud, la solitud, la solitud i la solitud.

Me'n vaig anar d'Espanya perquè em pensava que la meva vida seria millor en una altra banda. Ara bé, ara soc ben lluny i encara no ha millorat gens.

I si el problema no ha sigut mai el lloc?

I si és tot culpa meva?

Al cap de mitja hora sento que en Sam i l'Elisabet surten de l'apartament. Tot se sumeix en un silenci absolut perquè només hi quedo jo. M'eixugo les llàgrimes, fico la mà sota el matalàs i en trec el diari vermell de tapes desgastades que anomeno *quadern del desastre*. ESCRIC sobre en Sam. Sobre com menteixo de bé. Tothom creu que tinc una vida meravellosa i, no obstant, no em podria sentir més desgraciada. Quan acabo, les llàgrimes mullen les pàgines. Torno a amagar la llibreta i faig el mateix amb els sentiments: me'ls guardo ben al fons i faig veure que s'han quedat sota el matalàs, entre les tapes vermelles. Ningú no ho llegirà mai. I em sembla bé. No vull que ningú ho faci. No necessito que ningú m'escolti.

Només necessitava dir-ho.